

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Mgr. Monika Bittnerová**, soudkyně Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, č. j. 14 A 58/2023-7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti v záhlaví označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované.

[2] Stěžovatel se domáhal poskytnutí ochrany proti údajnému zásahu do svých osobnostních práv a ochrany proti porušení práva na rovné zacházení. Napadal postup konkrétní soudkyně obecného soudu, která měla v rámci své rozhodovací činnosti postupovat excesivně a přispět ke zhoršení jeho zdravotního stavu. V rámci žalobního petitu se stěžovatel domáhal, aby soud určil, že se žalovaná soudkyně dopouštěla při výkonu funkce orgánu státní moci porušování právních norem vůči stěžovateli, a aby soud žalované uložil povinnost zaplatit stěžovateli 660 000 Kč jako „náhradu na zdraví“. Požadoval také vydat předběžné opatření, jímž by soud žalované uložil povinnost upustit od zásahů do práv stěžovatele slovem i písmem a složit do 30 dnů od vyhlášení předběžného opatření do soudní úschovy k zajištění úhrady újmy na zdraví 660 000 Kč. Také požádal o stanovení místní příslušnosti podle místa bydliště žalované, osvobození od placení jistoty za předběžné opatření a soudních poplatků a navrhl ustanovení zástupce z řad advokátů.

[3] Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel opakovaně uplatňuje u soudu svá podání, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, nebo usnesení ze dne 12. 9. 2018, č. j. 2 As 296/2018-7).

[4] Nejvyšší správní soud v obdobné věci stěžovatele v usnesení ze dne 27. 6. 2023, č. j. 8 As 96/2023-13, uvedl: „Žalobce, přestože uvádí, že má vysokoškolské právnické vzdělání,

se dlouhodobě na soudy obrací s množstvím podání, která nedávají žádný smysl, mají formální i obsahové vady apod. Žalobce typicky podává správním soudům návrhy zjevně neprojednatelné či zjevně nedůvodné. Na konci června 2023 je v evidenci zdejšího soudu vedeno již téměř 860 spisů, v nichž žalobce vystupuje typicky v pozici stěžovatele či návrhovatele. Všechny tyto návrhy podal v posledních pěti letech (nejstarší věc eviduje NSS k lednu 2018). Tuto zjevně kverulační aktivitu razantně zesílil v posledním měsíci (červen 2023), kdy na podání stovek žalob, které odmítl městský soud, navázal tím, že proti usnesením městského soudu podal bezmála 400 kasačních stížností (...) Pouhá skutečnost, že žalobce vede takové množství sporů, sama o sobě neznámá, že by se jeho návrhy neměl NSS zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí ze dne 13. 11. 2012; Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku, č. 980/12 a 28385/12, §§ 14 až 17, shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10. 1987, M. proti Spojenému království, č. 13284/87).“

[5] Nejvyšší správní soud si je vědom, že čl. 36 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje právo na soudní ochranu, však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS; ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16. Stěžovatel je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoli snahou o ochranu svých práv. Jeho úkony vůči soudu představují jen jednu z mnoha „tváří“ zneužití práva, jde tak o návrhy, které nepoživají právní ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS).

[6] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nerozhodoval o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků a návrhu na ustanovení zástupce, neboť je zřejmé, že k řízení o podaných žalobách skutečně nejsou věcně příslušné soudy rozhodující ve správním soudnictví. Rovněž jej nevyzýval k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti (tak, jak to zcela bezvýsledně učinil např. ve věcech vedených pod sp. zn. 5 As 95/2023, 5 As 96/2023, 5 As 97/2023, 5 As 101/2023, 5 As 102/2023, 5 As 103/2006, 5 As 104/2023, 5 As 105/2023, etc.). Zdejšímu soudu je ostatně z vlastní činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 6 As 90/2023 nebo 6 As 100/2023 – příklady z bezmála 400 kasačních stížností, které stěžovatel v posledním měsíci podal), že tyto výzvy neplní žádný účel. Ostatně, stěžovatel by jen za poslední sadu kasačních stížností musel zaplatit poplatky bezmála 2 miliony Kč. Ze stejných důvodů Nejvyšší správní soud nevyrozuměl ani osobu, kterou stěžovatel označil jako „žalovanou“ (jak již vysvětlil městský soud, soudce při své rozhodovací činnosti nemůže být správním orgánem podle § 4 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud současně zdůrazňuje výjimečnost tohoto řešení, které je však opodstatněno výjimečností stěžovatelova jednání.

[7] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. července 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu